

Отговоръ

НА РЪЧИТЪ И ПРИВѢТСТВИЯТА ВЪ НАРОДНИЯ ТЕАТЪРЪ ОТЪ
ЮБИЛЯРА г. ИВАНЪ ВАЗОВЪ.

Ваше Величество, почитаеми госпожи и господа, празнувамъ своя 50 годишенъ писателски юбилей въ скръбни за отечеството часове.

Присъжествувамъ дълбоко развълнуванъ на едно тържество въ моя честъ, когато България е облѣчена въ черно, когато още зѣятъ ранитѣ ѝ отъ жестоката и велика борба, въ която бѣ сломена.

Провидѣнието ми продължи днитѣ до днесъ, за да изпита въ нравственитѣ страдания, каквито рѣдко се падатъ дѣлъ на човѣка, да почувствувамъ и азъ съкрушителната тежестъ на кръста, който носи цѣлиятъ народъ.

И ето защо — нека го кажа открито — азъ дълго се питахъ: имамъ ли право да празнувамъ, трѣбва ли да допускамъ да се дига шумъ отъ ликование около моето име въ тия дни на народна тѣга? Но единъ таенъ гласъ ми шепнѣше: „Този юбилей не е само твой, а е празникъ на българския духовенъ напръдѣкъ, празникъ на народа. Нека внесемъ въ наболѣлата му душа една луча отъ чиста радостъ!“

Госпожи и господа,

прѣди 25 години азъ бѣхъ честитъ да празнувамъ първия си писателски юбилей. Тогава бѣха ясни и мирни за България дни. Азъ бѣхъ обсипанъ съ най-ласкателни почести, скжпниятъ споменъ за които и днесъ прѣсенъ въ душата ми.

Нуждно ли е да ви казвамъ, колко днесъ съмъ потресенъ отъ силни вълнения, какъ съмъ честитъ, като виждамъ, че съмъ запазилъ и въ тежко врѣме на съмнѣния и разочарования добритѣ чувства на моитѣ съотечественици, като се виждамъ прѣдметъ на още по-голѣма любовъ, обласканъ, прѣтрупанъ отъ викове на всеобща почитъ и признание?

Тая любовъ е навсѣкждѣ, дѣто туптятъ български сърца. Азъ я виждамъ тука въ вашитѣ очи. Азъ я чувамъ въ всички училища днесъ, дѣто моето име се произнася и за мене се